

Kitapus ribos

Su svajone reikia dirbti

Ką daryti, kad pildytusi svajonės? „Kai kurie norai materializuojasi, regis, taip lengvai, o kitiems įgyvendinti reikia milžiniškų pastangų... Bet visa turi paaiškinimą“, – sako sąmoningo svajojimo mokytoja GINTARĖ DAVAINIENĖ.

„Aš galiu daugiau!“

„Didelėmis raidėmis išgraviruokite šiuos žodžius ir pasikabinkite matomoje vietoje, kad visada prisimintumėte“, – juokais paragina Gintarė paskaitos apie minčių jėgą klausytojus. O rimtai sako, jog toji jėga tokia galinga, kad pajėgi pakeisti žmogaus gyvenimą iš esmės. Ekonomiką baigusios, versle daugiau kaip dvidešimt metų vadovaujamus darbus dirbusios Gintarės gyvenime būtent tokių permainų ir įvyko. Intensyvi minčių higiena – taip moteris vadina kantrybės, užsispyrimo ir tikėjimo reikalaujantį darbą su savimi – padėjo jai susidoroti su sunkiomis ligomis („Be penkių minučių stemplės vėžys ir stuburo išvarža“, – sakė man gydytojai“) ir po daugelio metų pasijusti, kad pagaliau ėmė daryti tai, kas atitinka jos prigimtį, todėl teikia pasitenkinimo ir džiaugsmo. Šiandien Gintarė – sąmoningo svajojimo mokytoja (jos mama, išgirdusi apie dukters norą mokytį žmones svajoti, reagavo taip: „Iš ko gyvensi? Geriau vėl megztinius megztum!“), knygu „Attract Your Dreams“ ir „Svajonę paversk tikrove!“ autorė, saviugdų klubo „Žaliasis bambukas“ vadovė.

Visada buvau svajotoja. Kaip ir daugelis, ilgai buvau įsitikinusi, kad svarbiausia – turėti svajonių ir jos bus kelrodės žvaigždės. Dabar manau kitaip: svarbiausia – ne svajonė, o mintys. Nuo jų priklauso, ar svajonė, minčių darinys, išsipildys ir kaip išsipildys. Galima pasakyti ir kitaip: žmogaus laimė priklauso nuo to, ar jis moka pateikti savo užsakymą visatai. Mes kasdien siunčiame užsakymų, bet tai darome nesąmoningai... Kažkada išgirdau anekdotą, kuris stipriai rezonavo su tuometine manimi.

Jis – apie moterį, kuri, po darbo įlipusi į troleibusą ir pamačiusi girtų piliečių, piktai pagalvojo: „Ir vėl aplink pilna alkoholikų.“; prisiminusi darbo dieną dar labiau suirzo: „Tos karvės bendradarbės vėl mane apšnekėjo.“; priėjusi prie namų durų liūdnai atsiduso: „Vyras, žinoma, drybso ant sofos ir žiūri televizorių...“ Visa tai bloknote stropiai žymėjosi moteriai ant peties tupintis angeliukas. Berašydamas liūdnai atsiduso ir jis: „Viešpatie, kiek ji gali vis tą patį užsakinėti?“

